رازداری همسران

زیر یک سقف

گروه اجتماعی- رازداری یکی از اساسی ترین نکاتی است که همسران در زندگی مشترک باید مد نظر قرار دهند و به آن پایبند باشند. رازداری یک ویژگی مثبت شخصیتی قلمداد می شود و می تواند اعتماد به نفس را با خود همراه داشته باشد. یک کارشناس ارشد روان شناسی در این زمینه اظهار می دارد: برخی از همسران خواسته یا ناخواسته صحبت های همسرشان را به خانواده خود و یا حتی دوستانشان منتقل می کنند و آن قدر این کار را انجام می دهند که به نوعی شیوه رفتاری در آن تحقیر کنند. روزهای سختی را که برای بزرگ کردن فرزندش پشت سر گذاشته بود، همان روزهایی را که همسر پیرش کارگر بود و هر شب با دستان پینه بسته و تنی رنجور به خانه می آمد، به خوبی به یاد می آورد. آن روزها هم دم نمی زند تا مبادا همسرش ناراحت شود و این روزها هم دم نمی زند تا مبادا فرزندانش ناراحت شوند.

حرمتی که از بین رفت

آن روزها با آن که مادر پیر همسرش هم در تنها اتاق کوچکشان با آن ها زندگی می کرد اما حرمت داشت، جایش، همیشه بالای اتاق بود، پشتی مخصوص به خود را داشت، زیر پایش مخده ای رنگی و نرم پهن می شد، همیشه حرف اول و آخر را او می زد، در هر کاری با او مشورت می شد و بدون نظرخواهی از او کاری انجام نمی گرفت. آن روزها فکر می کرد که اگر او هم روزی پیر شود آن قدر نرد فرزندش قرب و منزلت دارد که از او هم برای کارها نظر می خواهند یا حداقل او را نادیده نمی گیرند. اما همه این افسوس ها، بجز ی در دلش سنگینی می کند. هر آن چه را که فکر می کرد، بر باد رفت و حالا دیگر فقط یک بغل تنهایی برایش باقی مانده است.

آن هایی که اضافی نیستند

پیری است و هزار درد و ناراحتی. هر روز با خودش فکر می کند که در این خانه اضافی است و ماندن دیگر به صلاح نیست اما باز هم به خودش قوت قلب می دهد، همین که فرزندان و نوه هایش زنده و سلامت هستند به یک دنیا می ارزد و باز با همین فکر از جایش بلند می خیزد. دستش را به زانوهایش می زند، پا علی (ع)» می گوید و روزش را آغاز می کند. با این که فرزندانش او را دوست دارند اما نمی توانند او را با تمام وجود در آغوش بگیرند و بی توجهی های گاه و بیگاه آن ها خواسته یا ناخواسته، دل نازک مادر را می رنجاند. هنوز از فکر ماجرای چند روز پیش درنیامده است. در اتاقش بود که زنگ خانه دخترش به صدا درآمد و دقایقی بعد چند غریبه وارد خانه شدند. او به تصور آن که اقوام یا دوستانشان به دیدن او و دخترش آمده اند، چارقد سفید ململ قدیمی اش را از کنج کمدش درآورد و سرش کرد و به گوشه آن سنجاق زد. عصا را از گوشه اتاق برداشت و کم کم خودش را برای رفتن به اتاق پذیرایی آماده کرد که در باز شد و دخترش گفت از اتاقش بیرون نیاید تا مهمان ها بروند. از همان طور که برای رفتن آماده بود، در جا خشکش زد، نگران شد و علت را پرسید که پاسخ شنید «این ها برای خواستگاری دخترم آمده اند، هنوز حرف های اولیه است و نیازی به حضور شما نیست، پس در اتاق خود بمانید.» مادر خم به ابرو نیاورد و قبول کرد. اما در دلش چیزی فرو ریخت. همه شادی ها، امیدها و آرزوهایش را بر باد رفته می دید. آن روز را به خاطر آورد که برای بیست امین بار قرار نزدیک هم حضور داشتند تا نظری بدهند و شرایط را خوب بسنجند اما حالا تنها دخترش، بهترین روز زندگی اش را که آرزو داشت روزی در جلسه خواستگاری توه اش بنشیند، خراب کرد و به او حتی اجازه نداد که در جمع آن ها حضور یابد. گویی قلب دخترش هم مانند هوای این روزها سرد سرد است.

حرمت بزرگ ترها

«قدیمی ها می آن دور و زمانه دریالای مجلس جا داشتند. عزت و احترام داشتند و همیشه راهنمای کوچکترها بودند» این ها را یکی از شهروندان میانسال می گوید و با حسرت از گذشته های دور یاد می کند و می گوید: زمانی که بچه بودم در منزل پدربزرگم زندگی می کردیم، پدربزرگ و مادربزرگم در یک سمت حیاط زندگی می کردند و مادر سمت دیگر آن. زمانی که سفره صبحانه پهن می شد و صدای غلغل سماور ما را از خواب بیدار می کرد می دیدم تا وقتی که پدربزرگ و مادربزرگ بر سر سفره نیامده اند، هیچ فردی دست به سفره نمی برد و لقمه ای در دهان نمی گذاشت. چای را جلو حتما مادربزرگ می ریخت و به دست بقیه می داد. «جلالی» به دعایی که بر سر سفره خوانده می شد هم اشاره ای می کند که پس از اتمام غذا، یکی از بزرگترها دعای سفره را می خواند و همه خدا را سپاس می گفتند و تا زمانی که بزرگ تر از سر سفره بلند نشده بود، آن جا را ترک نمی کردند. وی از این